

Paraula clau: adaptació

Si em demanessin que escollís una paraula clau per definir no només el mes de setembre sinó tot el primer trimestre d'un nou curs seria aquesta: adaptació.

no m'estic cenyint només al món escolar, perquè després d'un estiu, d'un període de vacances, d'unes temperatures més o menys altes, d'uns dies llargs en què sembla que mai no s'acaba de pondre el sol, d'horaris amb poques rutines i dies plens d'extres, tots, absolutament tots, amb l'arribada del setembre ens hem d'adaptar. A què? Doncs a allò que en diem «tornar a començar». Tornar a començar un curs amb horaris més fixos, amb dies més curts. Adaptar-nos als canvis que suposa sempre un nou curs.

Crec que és important tenir present aquest període d'adaptació que ens afecta a cada un de nosaltres per acompanyar millor els nostres fills en la seva adaptació particular a una rutina escolar. Els de totes les edats, però especialment els més petits. Empatitzem-hi, perquè si no ho fem tindrem pressa: pressa perquè deixin de plorar (si ho fan), pressa perquè s'adaptin.

El fet que la gran majoria d'escoles contemplin períodes d'adaptació extremadament curts o directament nuls ho posa tot una mica més difícil, perquè aleshores no es tenen en compte els processos i el temps que cada nen necessita per sentir-se (a la llar d'infants o a l'escola) segur sense els pares. I això ens exigeix un esforç extra d'acompanyament que comença per entendre què està vivint el nostre fill i explicar-li-ho perquè pugui intentar gestionar tot el que sent.

Com el podem ajudar? Doncs d'una banda tenint present que com menys expectatives posem en el seu

procés d'adaptació, menys pressionat se sentirà i podrà viure la situació sense càrregues afegides. Deixant de comparar-lo amb altres nens que s'han adaptat amb més o menys rapidesa que ell: res d'allò de «si el Pau que és més petit que tu i ja no plora» o «si tu ja ets gran!». No serveix de res i el farem sentir molt malament. Tinguem present també que no som nosaltres qui ha d'anar a l'escola i, per tant, que a nosaltres ens vingués molt de gust anar-hi no vol dir que al nostre fill també li hagi d'agradar i a l'inrevés. Centrem-nos únicament en el seu present, en allò que està vivint desidentificant-nos-hi, per molt que aquella situació ens remogui. Tinguem present que de vegades els nens treuen els ensopits al cap d'unes setmanes i, per tant, no ens sorprenguem que un nen que suposadament s'ha adaptat bé a l'escola al setembre, a mitjan octubre comenci a plorar o a mostrar-se molt enfadat.

Acompanyem-los quan senten i expressen, posem-nos al seu lloc i, si malgrat tots els nostres esforços el procés

No ens sorprenguem que un nen que suposadament s'ha adaptat bé a l'escola al setembre, a mitjan octubre comenci a plorar o a mostrar-se molt enfadat.

d'entrada a l'escola continua sent dur pel nostre fill i per a nosaltres, pensem que passarà. Tot passa i això també ho farà. I passarà encara millor si tenim carretades de paciència i cabassos d'amor per donar al nostre fill quan surt de la llar d'infants o de l'escola. Amb paciència i amor sempre, sempre, ens podem adaptar molt millor a tot. Sort i feliç primer trimestre!